

ROVBLADET

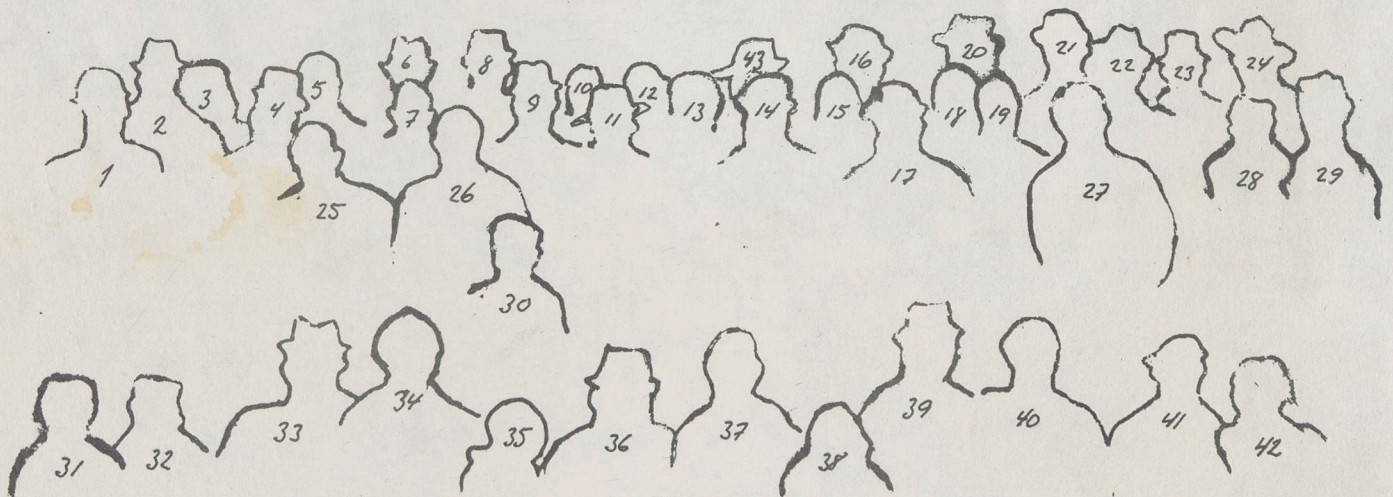
April
Nr 1 / 1985

21

Medlemsblad från HEDESUNDA HEMBYGDSFÖRENING

I ÖLBO - MAJ 1918

Fotografiet på framsidan är taget av Gustaf Bjurström, Ölbo.

4-åriga Hanna Kristina Hedström, som var född den 5/1 1914, hade avlidit.

De flesta, dock inte alla begravningsgästerna, är med på kortet.

Likvagnen, som drogs av två hästar, följdes av 22 hästskjutsar med begravningsfolk.

Personerna på fotot är: 1. Per-Olof Sedin, Fallanna

2. Olof Strand d.y., Ölbo

3. Anna-Lena Jönsson, Åbro

4. Gustaf Öblom, Ölbo

5. Lena Hedström, Verkebro

6. Lars Nilsson, Verkebro

7. Britta Wallner, Ölbo

8. Anders Nordling, Ölbo

9. Erik Wallner, Ölbo

10. Stina Nordling, Ölbo

11. Per Palm, Ölbo

12. Stina Lund, Ölbo

13. Stina Lindén, Storvik

14. Karl Helin, Kessmansbo

15. Anna Lingvall, Ölbo

16. Anders Lingvall, Ölbo

17. Jonas Sedin, Fallanna

18. Lotta Lundberg, Verkebro

19. Karin Hedström, Ölbo

20. Erik Lundberg, Vägskälet

21. Olof Strand d.ä., Dammrönningen

22. Johan Hedström, Ölbo

23. Kalle Hedström, Verkebro

24. Per Erik Palm, Älvkarleö

25. Stina Öblom, Ölbo

26. Karin Palm, Ölbo

27. Lovisa Sedin, Fallanna

29. Anna Palm, Älvkarleö med

28. dottern Siri

30. Ragnar Mosell, Vinnarsjö

31. Gunnar Hedström, Verkebro

32. Gösta Strid, Verkebro

33. Lars-Olof Lund, Ölbo

34. Lina Lund, Ölbo

35. Emmy Lundberg, Vägskälet

36. Alex Strand, Dammrönningen

37. Anna Lundberg, Vägskälet

38. Elsa Lundberg, Vägskälet

39. Axel Strand, Dammrönningen

40. Agnes Hedström, 14 år, Ölbo

41. Nils Hedström, 16 år, Verkebro

42. Helny Hedström, 9 år, Ölbo

43. Olof Lund, Ölbo

ÅRETS BUSSRESA

går till

KÖJA

den 14 - 18 sept.

Mera om resan i nästa Rovblad!

NÅGOT OM BEGRAVNINGSSEDER I HEDESUNDA

Många århundradens döda i Hedesunda, troligen sedan 1200-talet, har fått sin sista viloplats i vigd jord på kyrkogården intill socknens kyrka.

Från början var kyrkogården betydligt mindre. Området intill kyrkans väggar samt ett stycke därifrån var då begravningsplats. Det konstaterades vid renoveringen av kyrkan 1954, då dränering grävdes runt densamma. Erik Nordling, Flösta, vilken utförde detta arbete, omtalade, att oerhörda mängder människoben påträffades och att en mycket obehaglig lukt kom därifrån.

Kyrkogården har genom århundradena utökats, mest för att familjegravar inköptes till de dödas vilorum. Det erfordrade större utrymmen mot den tidigare allmänna seden med det som kallas varv.

Prominenta personer begravdes i en föregående tid även inne i kyrkan, vilket talrika gravstenar, som ligger i kyrkans golv bär vittne om. Det omtalas även i annalerna.

Den omtalade Nordling påträffade vid grävningar i sakristian under renoveringen en väl bevarad person på endast någon decimeters djup. Han fick sin fortsatta viloplats på samma ställe, men djupare ned i sanden.

Vid iordningställandet av den nya kyrkogården söder om kyrkan påträffades en massgrav med stora mängder ben uti. Kan detta möjligen vara från legenden om det krigsslag, vilket säges stått på Sundsåker intill kyrkan?

Under föregående århundraden blev ej alla begravda i vigd jord på kyrkogården, en del begravda där, men i tysthet. De, vilka själva berövade sig livet (självspillingar), skall enligt kyrkoanteckningarna "av skarprättare i skog begravas."

Detta förfaringssätt användes till mitten av 1600-talet. En självspilling från Sevalbo 1846 är den sist antecknade om sådant, med tillägget "begraven avsides i tysthet."

Tankarna om dessas sista vilorum ändrades under denna tid och kyrkogården blev även för dem den sista viloplatsen. 1864 blev lag antagen om att självspillingar skulle begravas i stillhet på kyrkogården. 1894 förordnades att dessa jordfästes enligt kyrklig ritual.

Den på detta vis döde fick ej bäras genom gränden på den tiden, utan drogs över bogårdsmurens norra sida en afton i tysthet. Även för präster misshagliga personer begravdes i tysthet. Om en "avdankad artillerist" är 1812 antecknat: "Begravd i tysthet efter ett under flera år aldrig brukat nattvarden."

Det omtalas, att en man från Ålbo, vilken berövat sig livet och begravts på Svartön i Dalälven, fick flyttas till kyrkogården efter denna liberalare syn på dessa dödsfall.

De dödsdömda skall enligt samstämda uppgifter blivit begravda vid avrättningsplatsen, vilken för Hedesunda var belägen intill gränsen till Östervåla efter den så kallade Horrskogen. Den sista avrättningen där skedde den 16 juli 1981.

Även Östervåla socken hade sin avrättningsplats där, men på sin sida om länsgränsen.

Jordfästningarna och ritualen vid kyrkan har genom århundradena skiftat och skall ej här redogöras för. Efter samtal med Gösta Skog, skall här berättas om den 40-åriga tidsperiod han tjänstgjorde i Hedesunda kyrka. Han föddes 1897, började som orgeltrampare 1924 och blev efter något år kyrkans vaktmästare till allas belåtenhet. Han slutade sin tjänst vid pensioneringen 1964.

När Skog började sin tjänst, intogs den döde vid södra porten (mot landsvägen), där likvagnen stannat. Jordfästningen förrättades i korsgången utan altartjänst.

På vardagar utfördes ytterst sällan begravningar. Dessa skedde i regel på söndagarna både före och efter högmässan, något som pågick till mitten av 1940-talet, då akten började flyttas till lördagar.

Under Skogs första tid kunde upp till fem döda jordfästas samtidigt.

Klasskillnaden mellan olika individer kom till synes under jordfästningen i korsgången, då levande ljus endast tändes för mer "prominenta" personer. Detta ändrades så att ljus tändes i mindre omfattning för alla.

Någon gång på 1920-talet under kyrkoherde Brundins tid flyttades jordfästningen till altaret. Altartjänst började förrättas samt något levande ljus tändes på altaret. I samband med det flyttades även intåget i kyrkan till den västra porten (mot församlingshemmet), där likvagnen stannat framför grinden och kistan placerats på en svart pall.

Den döde bars in i kyrkan under kyrkklockornas klang i regel av några släktingar, med de närmaste släktingarna bärande vid huvudet.

Vid den på sin tid kände kommunalmanen Erik Lunds (Hjort-Lund) jordfästning 1922 började ringningen redan då man från tornet såg likskaran i Jon-Ers backen och fortsatte tills Lund blev inburen i kyrkan.

Efter kyrkoherde Tendahls tillträde placerades levande ljus för alla intill den döde framför altaret. Ljus tändes för övrigt i större omfattning för alla, så att ingen klasskillnad uppstod inför döden.

Kransar och blommor till den döde ökade markant under Skogs tjänstgöringstid.

Under den senaste kyrkorenoveringen 1954 förrättades jordfästningarna i det nuvarande bårhuset, vilket då nyligen iordningställdes för sitt ändamål.

Vid fråga till Skog, om han påträffat några märkliga saker vid grävningar av gravar eller eljest vid kyrkan, erinrade han sig särskilt otaliga ben, vilka brutits och läkts med förskjutning om varandra, vilket påminner om en tid, då inga läkare fanns.

Spöstoppen tror han sig ha funnit rester av vid grävning av en grav intill staketet vid södra grinden. Detta område torde ha legat utanför den inhägnade kyrkogården på den tid sådant straff verkställdes, något som upphörde på 1840-talet. Några rester efter skampallar eller stockar kan han ej erinra sig ha sett.

Vid grävning av en grav fann han en mycket liten vacker flaska, vilken Skog trodde innehållit en färdsup för en tidigare, där begravd. Denna flaska tillvaratogs och är i Skogs ägo.

Om en gammal sed vid gravsättningen av ett dött barn berättade nedskrivarens

morfar, född 1868. Vid begravningen av en liten kusin till honom från Sevalbo (troligen flicka) hölls en brudkrona över den öppna graven och höjdes och sänktes tre gånger. Detta torde ha varit i början av 1880-talet.

Enligt Skog var det ytterst få, vilka betjänade sig av bårhuset. Det användes mest för sådana, som berövat sig livet eller omkommit genom olyckor, vilka fordrade obduktion. Fram mot mitten av 1940-talet var det så.

Bårhus har funnits rätt länge vid kyrkan. Först i det nuvarande till 1930-talet, då den byggnad, vilken är placerad vid det norra hörnet av kyrkogården, uppfördes och ett bårhus där iordningställdes. I denna byggnad förvarades även likvagnen, vilken tidigare haft sin plats i en riven tillbyggnad av det nuvarande bårhuset.

Seden var förut den att den döde förvarades i hemmet till begravningsdagen. Även om dödsfallet inträffat på sjukhus, fördes den döde i regel till hemmet.

I varje by fanns alltid ett par äldre kvinnor, som ombesörjde att den döde blev svept och kom i sin kista.

Under tiden fram till begravningen kom alltid någon närstående eller bekant för att "se liket", som det hette, och taga adjö med den döde, då locket på kistan avtogs.

På begravningsdagen "sjöngs den döde ut", som det hette, från hemmet.

Under sommarhalvåret iordningställdes en så kallad lövsal, där kistan placerades på bockar med avtaget lock, så att alla kunde se den döde. Granris lades runt kistan och till den plats likvagnen stod.

Deltagarna samlades i sorgehuset ofta på söndagsmorgonen, då jordfästningen förrättades före högmässan, och kaffe serverades. Efter detta var det i regel någon från byn, som förrättade "utsjungningen", vilken började med en känd psalm. Ett kort tal hölls, i vilket erinrades om den döde och hans livsgärning samt tog ett sista farväl av bygemenskapen till den avlidne. Efter ytterligare en psalm påsattes kistlocket och den döde bars till likvagnen, vilken i regel någon från byn körde. Detta uppdrag var den sista tjänst, som kunde uträttas för den döde och ansågs som ett hedersuppdrag, varför ingen i byarna tog betalt för detta.

Fram till 1950-talet deltog många människor i begravningarna. Det ansågs hedrande att någon från varje gård deltog.

Någon byinnevånare gick och bjöd - "buda", som det kallades, alla innevånarna i byn eller liklaget, som det hette, och ville få besked om hur många som skulle komma från den och den gården, så att sorgehuset visste antalet deltagare. Släktingar bjöds personligen.

Detta gravöl var bjudning på i regel mat efter hemkomsten från kyrkan och hölls, om utrymme fanns, i hemmet. Utbyar som Vinnarsjö kunde i vissa fall hyra in sig för detta ändamål i någon gård, där de var goda vänner eller släkt, i trakten av kyrkan, oftast Brunn. Något gravöl på gästgivargården, när sådan fanns, har ej berättats om.

Sederna med denna bjudning förändrades. Då Sörlings och deras efterträdare

Systrarna Larsson drev pensionat i Brunn, flyttades efterhand dessa bjudningar dit, då dessa stod för allt. Sorgehuset slapp alla besvär med att anställa ko-
kerska och annan hjälp vid iordningställandet av gravölet.

Då församlingshuset vid kyrkan kom till för bl. a. detta ändamål, flyttades denna bjudning efter hand dit och personal där ombesörjer alla bestyr efter be-
ställning.

Samling i sorgehuset före jordfästningen förekommer aldrig numera. De sörj-
ande samlas vid kyrkan på ett bestämt klockslag och den personliga bjudningen
har upphört.

Hedesunda kyrka var en av de få i provinsen, som hade egen likvagn, vilken
fick användas utan avgift. Den är en donation av den märklige handlarern och
donatorn Nils Hedenström, Brunn.

I sitt testamente, upprättat den 2 maj 1870, förordnar han i 13:e punkten:
"För inköp av en likvagn som skänks till Hedesunda församling högst Fyra hun-
dra Rmt. vilken blivande utredningsmän i mitt sterbhus efter godfinnande äger
att förskaffa."

Denna vagn, selar för två hästar och medar att påmonteras under vintern
blev troligen inköpt i mitten av 1870-talet. Vagnen ansågs på sin tid som pro-
vinsens förnämsta.

Byborna i Vannersjö hade en egen ålderdomlig vagn för detta ändamål, vilken
är bevarad stående i byns spruthus. Den torde ej använts på de senaste hundra
åren. Något sådant fordon finnes veterligen ej i någon annan by.

Kyrkans vagn användes även av Vannersjöborna, men det inträffade även att
den mötte på vägen till kyrkan, så att den döde fick åka i den den sista
sträckan till kyrkan. Långt från kyrkan liggande byar använde vanliga hästdrag-
na fordon, som årstiden erfordrade, också kolstigar har använts. Även båttrans-
porter skedde från Utomälven och Bodtrakten.

Då Bodtrakten saknade farbar väg till 1870-talet, fick de döda klövjas mel-
lan två hästar från hemmet till kyrkan på begravningsdagen.

På 1930-talet, då bilar började bli mera allmänna, anlätades sådana för del-
tagare i begravningen, mot att den så kallade likskaran tidigare kört med häst
och trilla efter likvagnen i en bestämd ordning. De närmast sörjande åkte i tä-
ten efter likvagnen. Även vid hemfärden var seden den, att de körde först.

De, vilka bodde i närheten av kyrkan, använde inga hästfordon att åka i,
utan gick efter likvagnen.

Österlings i Åhs, vilka hade likadana mörka hästar, och Tomten i Brunn var
enligt Skog de mest anlätade att köra denna vagn.

När bilar och bussar började användas för bekvämare färd till och från kyr-
kan, ansågs den hästdragna vagnen opraktisk genom den ringa fart den hade. Det
ansågs mycket generande att köra med hästarna i trav, endast gångfart var pas-
sande. Johan Jonasson (Erkars-Johan) inköpte därför 1946 en äldre taxi, vilken
han lät bygga om till likbil och ombesörjde begravningstransporter med. Kyrkan
betalade dessa kostnader.

1960 inköpte kyrkan en egen bil, vilken socknens innevånare fick och fort-

Bidu Lemaitre 1985

farande får användas utan kostnad. Denna bil totalförstördes 1963 vid en våldsam kollision med en annan bil i korsningen mellan de två Gävlevägarna i Brunn, då den var på hemväg från krematoriet i Sandviken. En ny inköptes strax där-
efter.

1942 användes en personbil med fyrhjulig släpvagn och flaket täckt med granris för transport från Ålbo till jordfästning. Detta är troligen den första motortransporten av en död till begravningsakten i Hedesunda kyrka.

Sven Åström, Oppåker, vilken drev begravningsbyrå ett 30-tal år, innehade även begravningsbil något år och utförde en del transporter på 1950-talet.

Kyrklig jordfästning var obligatorisk för alla svenska kyrkans medlemmar tills en lagändring 1926 öppnade möjligheterna till begravning utan jordfästning i svenska kyrkans ordning.

1932 förrättades den första frikyrkliga jordfästningen i Hedesunda Missionskyrka.

Kvitton på betald likstod påträffas ofta i äldre gårdar och är en ersättning till prästerskapet för jordfästningen, något som sedan 1800-talet upphört.

I gamla gårdsarkiv kan även påträffas skrivna likpredikningar, vilka påminner om den dödes livsgärning. Detta var något som kan liknas vid griftetalet, som nu hålles vid kistan.

Ur protokoll från Hedesunda kommunalnämnds sammanträde den 16 december 1876 5:e paragrafen:

"Enligt förut hafva från predikstolen blifvit kungjort att icke skulle få öppnas lik-kistor vare sig vid större församling af folk, som äfven vid framkomsten till kyrkan och bestämdes att böterna för dem som göra sig förfallen till nämnda förseelse till 10 kronor."

Ålbo i februari 1980

Stig Andersson

LOPPMARKNAD

LÖRDAGEN DEN 11 MAJ KL. 14 PÅ ÅSUDDEN.

ALLA SLAGS PRYLAR UTOM MÖBLER

MOTTAGAS TACKSAMT GENOM

BIRGIT KVIST TEL. 10421 och RUTH QVIST TEL. 10841

EN DAG I GÅRDFARIHANDLARENS LIV.

I den idylliska byn Lurberg, som ligger i backslutningen ner mot Flarn, en vik av Dalälven, bodde gårdfarihandlaren Gustaf Ambrosius Söderström.

Dagen, från vilken den här historien härleder sig, var under året 1914. Den sommaren var den varmaste på mannaminne. Så gott som all växtlighet hade upphört, allt var nedbränt och den som inte kände till landets klimatförhållanden kunde tro sig vara kommen till en tropisk landsända. Faran för bristen på kreatursfoder hade gjort att myrar, mader och älvängar hade skavts av till sista strået. Nere på Flarn, som var en yppig fräkenvik, var allt fräknet bärgat och uppsatt i stackar till vinterbehovet åt fänaden. De runda stackarna liknade negerhyddor och hela viken såg ut som en negerby i mörkaste Afrika.

Fast det var tidigt på morgonen och folk knappast var uppstigna, begav sig gårdfarihandlaren Söderström, eller Söder, som han allmänt kallades, mot en av de avlägsnare skogsbyarna, som han inte besökt på länge. Att han startade sin utfärd så tidigt, berodde på att han ville undvika den starka solhettan vartefter som solen stävade upp över himlavalvet. Dagen skulle bli som andra dagar, inte ett moln på himlen och en sol, som jagade allt levande att fly inomhus, där man kunde få lite svalka.

Söder hade efter många års erfarenhet som gårdfarihandlaren gjort upp ett schema, hur man bäst behandlar sin kundkrets. Kom han till en religiös familj, tog han fram fiolen, som han alltid hade med sig, och ackompanjerade sig själv, sjöng han då alltid samma psalm, som började: "Min framtids dag är ljus och lång den räcker bortom tidens tvång." När han så manat fram den rätta stämningen, lade han andaktsfullt ifrån sig fiolen och övergick till affärerna.

Ur sitt knyte visade han upp de vanliga varorna, som bestod av underkläder, arbetsblusar och byxor, och för fruntimren fänggranna dukar och hucklen. Därefter övergick han till trikåvaror, tröjor och kalsonger av äkta Macko och Lahman-tillverkning. Vad Macko och Lahman betydde hade han ingen aning om, men själva orden var suggestiva och som han trodde lockade till köp. På den tiden fanns ännu en del av självhushållningen kvar och folk i gemen hade ont om pengar. Söder levde alltså i små omständigheter, men alltid köpte man en trådrulle eller ett knappålsbrev. Mat och nattlogi var inga problem. När Söder kom blev det alltid ett roligt avbrott från vardagens enahanda. Han underhöll med musik och historier och i gengäld fick han kost och logi gratis.

Om Söder kom till ett "hedningehus", som han sa, blev det helt andra låtar än psalmer han lät höra. En visa, som var mycket uppskattad, handlade om två pigor, som skulle till att gå i säng. Den ena stod naken och skulle dra på sig nattsärken, då det bankade på dörren. Refrängen lät så här, när den avklädda skrek åt kamraten: "Lägg på haken, lägg på haken, ser du inte jag är naken och jag vill inte visa baken."

Varma dagar gick han barfota, när han knogade iväg från by till by. Det var skönt att gå i hjulspåren efter böndernas vagnar, vars hjul malt sönder

sanden så att det var som att gå i aska. En åkomma, som förmörkade Söder liv, var att han led av epilepsi eller fallandesjuka, som det kallades på den tiden. Denna sjukdom försökte han på alla sätt hålla hemlig. Folk trodde, att sådana människor var besatta av en ond anda, som det berättades om i Bibeln, och för svavelpredikanter var det ett kärt ämne i predikstolen. När Söder kände att ett anfall skulle komma, drog han kärran vid sidan av vägen och själv kröp han in i ett tätt busksnår tills anfallet var över.

Söder hade inte hunnit långt på väg den här morgonen, förrän han måste rasta i stugorna, som kantade vägen. Hettan var intensiv, men här var ingen återvändo, för nu var det lika långt hem, som till byn han var på väg. Hans gamla dragkärra knirkade och kved i de ojämna hjulspåren. Det ena hjulet var skevt och skrapade i flaken vid varje varv. Det lät som när barnhusföreståndarinnan bannade honom: "Utböling - utböling." Det fick han alltid heta. - Herre gud vad han hatade den kärringen.

Det var redan middagstid när Söder äntligen kom till den första gården i byn, som han ämnat sig till. Gårdsfolket hade samlats kring matbordet, när Söder kom inom dörren. I den gården möttes den besökande med stor gästfrihet, vem det än vara månede, som kom in i det stora köket. Mor Märta dukade alltid fram

vad huset förmådde i mat och dryck. I gengäld fick husfolket höra en del nyheter, som ortstidningen inte visste meddela. Dödsfall, kyrkounderrättelserna och någon gång en auktion, eller när grishandlaren skulle komma till bytorget och sälja smågrisar, var väl det huvudsakliga, som ortstidningen upplyste sockenborna om.

När hälsningarna var överstökade, ombads Söder att slå sig ner vid matbordet och ta del i måltiden. Där fanns torkad fårbog upplagd på ett fat med en morakniv bredvid, så att envar kunde skära sig ett spå av det goda köttet. Klövsylta var en specialitet, som mor Märta var ensam om att tillaga och ost och mesost var också av gårdens tillverkning. Av varmrätter fanns rimmad oxbringa och köttbullar. Det var bara att ta för sig av läckerheterna och Söder, som inte ätit ett riktigt mål mat på flera dagar, fick nu tillfälle att fylla "krävan" till bristningsgränsen. Den annars så pratsamme gårdsfarihandlaren lät nu maten tysta mun, som man brukar säga. Ungdomarna vid bordet betraktade matgästen mera som ett rovdjur än en människa, när de såg hur hans underkäke klippte upp och ner under de väldiga mustascherna, som täckte munnen. På bordet stod den stora ölstånkan, som alla drack ur, men Söder fick en egen mugg att dricka ur. Detta med tanke på hans snusiga mustascher, som annars skulle ha dränkts i ölstånkan. Efter måltiden berättade Söder lite nyheter utifrån socknen, men samtalet gick trögt. Alla blev dåsiga efter den rikliga måltiden och pratet ebbade ut. Var och en drog sig undan för att vila middag. Söder var nöjd att få lämna huset och gav mor Märta några småsaker ur sitt lager, som tack för middagen. När han kom ut på gårdsplanen kände han hur tröttheten överväldigade honom, så han insåg, att det var omöjligt att ge sig av in i byn. Han drog upp sin kärra intill fähusväggen och själv sjönk han ihop bland hundloka och Jungfru Marie sänghalm. Gårdskatten, som satt sig i skydd av en vagnsflake, som var rest mot fähusväggen, beskådade med slapp likgiltighet gårdsfarihandlarens vililäger.

Som i en dröm hörde han kyrkklockorna ringa och undrade vem som jordades, men det var ingen ortsbo det gällde. Klockorna klämtade för millioner ungdomars död. Första världskriget hade börjat.

Söder vaknade inte förrän det var sena kvällen.

Månen hade gått upp och låg som ett jätteägg på den taggiga skogsåsen. Mygg och annat otyg hade kalasat på hans nakna fötter och han fick brått att ge sig av hemåt.

Kärran knirkade och kved för före detta barnhusbarnet Gustaf Ambrosius Söderström: "Utböling - utböling."

K. B.

ÅRSAVGIFTEN 1985

är 15:- per medlem.

Inbetalningskort bilagt detta Rovblad.

R Ä K E N S K A P S U T D R A G

<u>Balansräkning</u>	<u>31/12 1983</u>	<u>31/12 1984</u>
<u>Tillgångar</u>		
Kassa	14.489:85	2.062:25
Postgiro	6.058:51	16.495:04
Bank	51.465:57	64.697:59
Bank (badet)	673:15	735:40
	<u>72.687:08</u>	<u>83.990:28</u>
<u>Skulder och eget kapital</u>		
Redovisningsskuld	70:-	350:-
Annan skuld		50:-
Badet	673:15	735:40
Lån	35.000:-	20.000:-
Eget kapital	<u>36.943:93</u>	<u>62.854:88</u>
	<u>72.687:08</u>	<u>83.990:28</u>
<u>Resultaträkning för år 1984</u>	<u>Kostnader</u>	<u>Intäkter</u>
Medlemsavgifter		9.050:-
Gåvor		3.665:-
Fester, lotterier m.m.		26.412:36
Hyror		5.950:-
Böcker	355:-	817:50
Vykort		675:-
Medaljer		410:-
Kommunala bidrag		13.400:-
Arrende	10:-	
El	7.459:85	
Försäkringar	2.445:-	
Reparationer, underhåll, renhålln.	15.877:70	
Trycksaker, telefon, porto	6.167:30	
Inventarier	3.245:-	
Övrigt	2.577:50	1.068:10
Räntor	3.562:25	6.462:59
Årsavgifter	300:-	
	<u>41.999:60</u>	
Årets överskott	<u>25.910:95</u>	
	<u>67.910:55</u>	<u>67.910:55</u>
<u>Eget kapital</u>		
Vid årets början		36.943:93
1984 års överskott		<u>25.910:95</u>
Vid årets slut		<u>62.854:88</u>

ÅRSMÖTE

Lördagen den 27 april kl. 14
i Stavgården.